

ΠΡΕΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΔΕΣ ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

‘Ο Ρολάνδος κούτιζε εβτάμιατ τον Κρονσίλικο και φώναζε :

— Μά τις βροντές του Ούρανού!... Τό ελα ύπομασται... ‘Αστε δέν σάς ελε αποκώσει ο Ροβέρτος Κέο; ‘Ε. κόριε εφημέριε, τί λέτε και σεις για δι’ αυτά;

— Δέω πως όλα πάνε πολύ καλά, απάντησε ο δόν Μαθουρίνος.

— Και τώρα, εξακολούθησε ο Ρολάνδος, κόριε νεκραναστημένη, εξομολογήσου μας τά πάντα και νά είσαι βέβαιος ότι δέν θά εζης νά φορηθής τίποτε.

‘Εν πρώτοις ο Κρονσίλικος άφηγηθή τά γεγονότα τά όποια διηγηθήκαε και στους άναγνωστές μας. ‘Επειτα όμολόγησε ότι ή αιχμάλωτός του ήταν πράγματι ή ‘Ιωάννα Τρεμιέ, ή σύζυγος του ‘Ιωάννου Γενναίου. Είπε μάλιστα στο λογαγιά και στον εφημέριο, ότι ή διατίραξις των φθόνων της ‘Ιωάννας, ή όποία ώφείλετο σε κεραυνόβολο συγκίνηση, μόνον με μια άλλη, έξ ίσου δυνατή συγκίνηση, θά μπορούσε νά θεραπευθή.

— ‘Απόστο, έπρόσθεσε, ο Ιπότης Ροβέρτος μου άπαγόρευσε άδύτηρά ν’ άποπειρασθώ νά την ξαναφέρω στά λογαγιά της.

— ‘Ερχεται καιμιά φορά έδω ο λαμπρός αυτός Ιπότης; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Σπανιώτατα, απάντησε ο Κρονσίλικος. Κάθε φορά δέ που ή τρελλή τον βλέπει, καταλαμπάναται από κρίσεις μανίας...

— Πάμε λοιπόν νά δοίμε τή διατιζομένη αυτή γυναίκα, ειπε ο Ρολάνδος προς τον εφημέριο.

‘Ο Κρονσίλικος τους ώδηγησε άμέσως στο δωμάτιο που χρησιμοποιεί για φιλάκη στη χίρα του κόμητος Κανδάλ.

‘Ο Φερουλλιάκ κούτιζε άμέσως γύρω του και ρώτησε :

— Πού εινε λοιπόν ή φυλακισμένη? — Θά εινε κάτω, στο ύπόγειο, τρελλίσε ο Κρονσίλικος κλωμάζοντας.

— Αλλάδι, τί φες νά της, άρχισε ή — ‘Όέλω να πάω, λογαγιέ, δι κατεβάζουμε την άτιχη τρελλή στο ύπόγειο πούμαι κάτω άπ’ τή δωμάτιο αυτό, όταν την πιάνουν κρίσεις.

‘Ο Φερουλλιάκ έτρεμε από θάος. Προχώρησε ως τή μέση του δωματίου, άνοιξε μια κατακατή, άφάχτηρε από ένα σχοινί και κατέβηκε στο ύπόγειο, τό όποιο δέν ήταν παρά μια ύψη και σκοτεινή φυλάκη, μ’ ένα κρεβάτι στην άκρη.

— Μά τις βροντές του Θεού! φώναξε ο Φερουλλιάκ. Αυτό εινε τρομερό!

Τή στιγμή αυτή ή ‘Ιωάννα κάθονταν ήσυχη και γαλήνια στο κρεβάτι της. ‘Εξακολουθούσε να εινε πάντοτε όμοια. Τά υπέροχα ξανάθι μαλλιά της έπεσαν άπάνω στους ώμους της, τά λεπτά χείλη της ψιθύριζαν μερικέσ άαταναήτες λέξεις και τά μεγάλα της μάτια που έλαμπαν ήταν κοφουμένα άπλανή σε μια γωνία του ύπογειου. ‘Εβαλαν άμέσως τή σκάλα και την ανέβασαν πάνω.

Μόλις την έλεε στο φώς ο Ρολάνδος, ψιθύρισε στον εφημέριο:

— Νά πως κατάνησε ένας άθλιος αυτό τό άγγελικό πλάσμα που έλαμπε από νεότητα, όμορφιά, καλλονή, έρωτα και εύτυχία!... ‘Ο Θεέ μου, θά έπιτρέψης τάχα νά μείνη άτιμώρητο ένα τόσο φοιχτό έγκλημα;

— Δυστυχισμένη γυναίκα!... ψιθύρισε κι’ ο δόν Μαθουρίνος που ήταν έξαιρετικά συγκινημένος. Καθώς την βλέπω σ’ αυτήν την κατάσταση νοιώθω νά μου κόβεται ή όρεξις...

‘Η ‘Ιωάννα, που ως τή στιγμή αυτή φαινόταν σαν όνειροπαρημένη, πήρσως τώρα τό μάτια της και κούτιζε τους έπισκεπτες. Μιά έκφρασις τρομον ζωγραφίστηκε άμέσως στο πρόσωπό της, τά μάτια της έλαμπαν άγρια, και, αλώφονοντας τά χείρια της, σαν νά ήθελε νά τους άπομακρύνη, φώναζε με φωνή πλινγμένη :

— Πίσω, δήμιοι!... Δολοφόνοι, μην πλησιάζετε!...

‘Ο δόν Μαθουρίνος έκανε πράγματι ένα βήμα πίσω. Μά ο Ρολάνδος, αντίθετος, προχώρησε άκόμη περισσότερο και τής απάντησε με γλυκύτητα:

— Κυρία, δέν είμαστε ούτε δήμιοι, ούτε δολοφόνοι. Είμαστε οι καλύτεροι φίλοι σας...

— Φίλοι; επανέλαβε ή τρελλή. Φίλοι; Τι θά πη αυτό;

— Είμαστε άνθρωποι που σάς αγαπούμε, εξακολούθησε ο Ρολάνδος, και μπορούμε νά κάνουμε για σάς δι, και άν μας διατάξετε...

— Μου έκλεψαν τον Διονίσιο..., ψιθύρισε ή ‘Ιωάννα. Τό ξέρετε

αυτό βέβαια... ‘Αν είστε σ’ αλήθεια φίλοι μου, δώστε τον μου πίσω!...

‘Εξαφνα μιά λάμψη φώτισε τό μυαλό του λογαγού και απάντησε:

— Θά ψάξουμε και σάς ύπόσχομαι, ότι θά τον βρούμε!...

— Ναι!... Ναι!... Έκανε άμφοβλα ή τρελλή. Για νά τον σκοτώσετε βέβαια!... Πίσω!...

— Κυρία, ειπε ο Ρολάνδος, θά βρούμε τό Διονίσιο Γενναίο, ό όποιος ήταν φίλος μας, όχι για νά τον σκοτώσουμε, αλλά για νά τον σώσουμε και νά σας τον άποδώσουμε!...

‘Ο ερθεϊσμός της ‘Ιωάννας, καθώς άκουσε αυτά τά λόγια, έπεσε άμέσως.

— ‘Αλήθεια; ρώτησε με άφελή φωνή παιδιού, σαν νά μην τύμοσε νά πιστέψη αυτό που της έλεγαν...

— Ναι, καλή μου ‘Ιωάννα, αλήθεια!...

— Και ξέρετε ποδ βρίσκειται τώρα;

— Νομίζω ότι τό ξέρουμε!...

‘Η ‘Ιωάννα πήδηξε άμέσως άπ’ τό κρεβάτι της και πνάζοντας με χείρι τό κεφάλι της για νά ριξη προς τά πίσω τά πλούσια μαλλιά της, πλησίασε με στανωμένα χείρια τό Ρολάνδο.

— ‘Ω, άν τό ξέρετε, ψιθύρισε σαν πουλι που κλειτάδαί, πέστε τό μου άμέσως!... Φαίνεστε πολύ καλός κύριε, και ο κύριος άβάς που εινε μαζί σας φαίνεται επίσης καλός... Είδατε λοιπόν τό Διονίστιο μου!... Είδατε μήπως και τό μικρό μου Ρογγό;... Περισμένο νά μου ήττε ποδ βρίσκονται!... Θά πάω άμέσως νά τους βρω!... Μή με κάνετε νά περιμένω!... Πρέπει νά εύσιπληχίξεστε τίς γυναίκες και πρό πάντων τίς μητέρες!... ‘Οδηγήστε με κοντά τους!... Είμαι έτοιμη!...

Και, λέγοντας αυτά ή ‘Ιωάννα, έκλεκε γύρω από τό κεφάλι της τά μαλλιά της.

— Σας ακολουθώ, ειπε πάλι σε λίγο. ‘Ας φύγομε άκόμα!... Ποι μου είπατε πως βρίσκονται;

— Στο Σαντιγύ, απάντησε χωρίς νά διατάση καθόλου ο Ρολάνδος.

‘Ο εφημέριος, άκούοντας την απάντησι αυτή, ενάτταξε ξαφνιασμένος τό λογαγύ.

— Στο Σαντιγύ; επανέλαβε ή ‘Ιωάννα. ‘Επήγα άλλοτε εκεί!... Είχα και τό Ρογγό μαζί μου!... Λοιπόν θά τους ξαναβρούμε εκεί!

— Μάλιστα, απάντησε ο Ρολάνδος.

‘Ο εφημέριος τον έπλησίασε τότε και του ψιθύρισε σιγά-σιγά:

— Γιατί ύπόσχεσθε πράγματα άδύνατα!

— Και ποιός σάς ειπε ότι εινε άδύνατα, απάντησε ο λογαγύ!...

— Μά πως;... Μήπως άκουσα άσχημα; ξαναείτε ο εφημέριος.

— ‘Οχι!... ‘Ισα-ίσα άκούτε πολύ καλά!...

— Και πως θά τής άποδώσης τον πεθαμένο σύζυγό της;

— Δέν θά τής άποδώσω αυτόν, αλλά τό γυό της!...

‘Ο εφημέριος ενάτταξε τό Ρολάνδο ξαφνιασμένος και επανέλαβε:

— Τό γυό της!... Τό γυό της!...

— Μάλιστα! απάντησε σταθερά ο λογαγύ.

— Και ποδ θά τον βρης;

— Στο Σαντιγύ!

— Στόν πύργο; ρώτησε ο άβάς ξαφνιασμένος.

— Μάλιστα, στόν πύργο! του απάντησε ο Ρολάνδος.

— Τότε θά τον ξέρω κι’ εγώ, ψιθύρισε ο άβάς κατάπληκτος.

— Τόν ξέρετε και τον αγαπάτε, του ειπε ο λογαγύ.

‘Απόδειξις μάλιστα εινε ότι αυτή τή στιγμή βρίσκειται μέσα στο περιπτερό σας!...

— Τότε εινε ο Ρογγός Βάλτερ! φώναξε ο εφημέριος.

— Ναι, ο Ρογγός Βάλτερ, ύποκόμης του Κίλσινδ και Κόμης του Κανδάλ, του απάντησε ο Ρολάνδος.

‘Ο δόν Μαθουρίνος, κατάχλωμος από την άποκάλυψη αυτή, έκάθησε σε μιά καρέκλα, και, ύψωνοντας τά χείρια του προς τόν ουρανό, τραύλισε:

— Πόσος συγκινηθής!... Πόσος συγκινηθής!... Σίγουρα δέν θά μπορούσα νά δεικνύω άπόψε!...

(‘Ακολουθεί)

‘Ο Φερουλλιάκ άρπάχτηκε από ένα σχοινί και κατέβηκε στο ύπόγειο!...